

klageadgang i form af beboerklagenævn, der skal oprettes i alle kommuner – eventuelt i flere kommuner i fællesskab – hvor beboerne kan klage over andre beboere eller over andre forhold i forbindelse med deres bolig, som de ikke mener er, som de skal være, og eventuelt over beboerdemokratiske vedtagelser, hvis man mener, de er i strid med loven.

Her er så stillet nogle ændringsforslag fra SF og Enhedslisten, hvor det antydes eller skrives direkte i bemærkningerne, at det, vi her har foreslået, og som nu kan vedtages, indebærer, at man går på kompromis med retssikkerheden for beboerne.

Det er simpelt hen ikke fair, og det er ikke rigtigt. Det, der er tale om, er, at et beboerklagenævn ganske vist kan beslutte, at en beboer har brugt sin bolig på en sådan måde, at det ikke er foreneligt med lejemålet, og at man skal sættes ud. Men hvis beboeren ikke er enig, kan beboerklagenævnet ikke bruges til at sætte ham ud, så det er altså kun i den situation, hvor beboeren selv synes, han bør flytte, at man kan bruge beboerklagenævnet til at sætte vedkommende ud.

I enhver anden situation kan det ikke lade sig gøre. Der skal der en ganske almindelig boligretssag til med dommer og anklager og forsvarer og hele molevitten, hvor man får prøvet sagen fuldt ud, og hvor der så eventuelt falder en dom, som indebærer, at vedkommende skal flytte. Og så kan man bruge fogden til at sætte folk ud, akkurat ligesom man kan i dag. Så retsbeskyttelsen her er fuldstændig i orden og i top. Det er der ingen grund til at sætte spørgsmålstegn ved.

Jeg ved godt, at man nu har fundet på, at der måske er et problem med, om det nu også er en fuldstændig prøvelse af sagen, boligretterne herefter foretager, eller om det ligner en vurdering af, hvad skal man sige, om formalia er overholdt.

Men det var måske en idé, at boligministeren her fra talerstolen én gang til præciserede, at der i de her tilfælde er tale om, at boligretten skal foretage en fuldstændig prøvelse af sagen, og ikke noget som helst andet. For det er jo den eneste knage, man efterhånden har tilbage at forsøge at hænge sin hat på fra Enhedslistens og SF's side. Og i den forbindelse vil jeg gerne opfordre dem til at besinde sig her i sidste runde og alligevel, selv om de ændringsforslag, der nu kommer til afstemning, bliver stemt ned, at vælge at stemme for det endelige lovforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil ikke gå mere ind i det principielle. Det havde vi debatten om med regeringens samarbejdspartnere under det foregående lovforslag. Men jeg synes, det er dybt beklageligt, at man ikke har villet indrømme Advokatrådet tilstrækkelig høringsfrist til, at vi har kunnet få retssikkerhedsproblemerne belyst til bunds fra den side, inden man skrider til afgørelse i sagen her i dag.

Jeg er også meget optaget af det spørgsmål, fru Sonja Mikkelsen stillede, for hvis lovforslaget nu bliver vedtaget, er det selvfølgelig meget afgørende at vide, også for de allersvageste parter i det her spørgsmål, de såkaldt ressourcetsvage beboere.

Det er jo dem, hvis retssikkerhed er på spil her, for hvis de lader sig trække for beboerklagenævnet og lejemålet bliver ophævet og de ikke får indanket sagen inden for 4-ugersfristen, kan lovforslaget jo fortolkes sådan, at boligretten derefter er afskåret fra at prøve sagens indhold, men skal lægge nævnets kendelse til grund, fordi ankefristen altså er overskredet.

Og det er jo netop den situation, man kommer til at stå i med de allermest ressourcetsvage beboere: at de ikke får klaget inden for fristen, for de har jo ingen bistand, og det kan de heller ikke få efter de regler, som regeringen nu lægger op til, og så skal de selv ud at købe advokatbistand, og det kan de naturligvis ikke magte, og derfor går det galt for dem i sagens forløb.

Og derfor er det selvfølgelig væsentligt at vide, om en sådan fuldstændig prøvelse vil kunne finde sted ved boligretten også efter udløbet af 4-ugers-ankefristen.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil gerne lige tage et par enkelte punkter op. Men det gør jeg for fuldstændighedens skyld og ikke for at få dem ind i debatten, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, slet ikke; men jeg føler mig faktisk lidt ilde til mode, når man i tillægsbetænkningen her mellem anden og tredje behandling kan skrive, at vi har bedt justitsministeren om at komme med nogle kommentarer, for det har man selv bedt om, og at man så, fordi justitsministeren nu i og for sig er enig med boligministeren, skriver »hvilket i denne sammenhæng ikke borger for kvaliteten«.

Det kan man altså godt tillade sig at skrive! Men det vil med andre ord sige, at det, der er